

"OPĚT" MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

Otevřete si svůj internetový prohlížeč a do příslušného řádku napište: youtube.com. Do řádku "hledat" v youtube napište: ČCE Nosislav a tam naleznete **Adventní nešpory** z našeho kostela a on-line **Zvěstování dětí**.

Kdybyste cokoli potřebovali (nákup, pomoc) nebo si chtěli třeba jenom popovídat, prosíme, zavolejte – Iva Květonová (734 857 003), Ondřej Macek (739 244 754).

Jsme také vděční za různé zprávy o vás.

BOHOSLUŽBY

Vzhledem ke zhoršení epidemiologické situace v Nosislavi se žel bohoslužby v neděli 20. prosince uskuteční jen on-line.

na YouTube kanále ČCE Nosislav

<http://lurl.cz/@ccenosislav>

OTEVŘENÝ KOSTEL

Ještě tuto neděli 20. prosince bude od 14 do 17 hodin otevřen kostel.

Tentokrát budeme do Betléma přidávat ženy, muže a děti.

Můžete přijít i jen posedět (ale není tam moc teplo) nebo si koupit nějaký výpěstek, výrobek, drobný dárek a podpořit tak opravu oken a vitráží. V kostele bude nejen dezinfekce, ale i barvičky. Roušky jsou nutné, stejně jako rozestupy a vzájemná ohleduplnost!

NĚMOTA MLUVÍ

Anděl Zachariášovi odpověděl: Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem; byl jsem poslán, abych k tobě promluvil a oznámil ti tuto radostnou zvěst. Hle, oněmíš a nepromluvíš až do dne, kdy se to stane, poněvadž jsi neuvěřil mým slovům, která se svým časem naplní. Lid čekal na Zachariáše a divil se, že tak dlouho prodlévá v chrámě. Když vyšel, nemohl k nim promluvit, a tak poznali, že měl v chrámě vidění; dával jim jen znamení a zůstal němý. (Lukáš 1,19-22)

Je advent a kněz Zachariáš je němý. Před kostelem čeká dav lidí, aby dostal požehnání, ale vyjde němý člověk a dává mu znamení, že nemluví. Lidé pochopí, že se něco stalo. Zachariášova němota možná mluví více než slova. Letos během epidemie covidu je tišeji než jindy.

V omezeném počtu už se občas můžeme sejít v kostele. Zvláště po několikátýdenní kostelové abstinenci je to krásné, ale se zpěvem to zatím není slavné. Zpívat smí max. 5 lidí. Ostatní se díváme do zpěvníku a mlčíme. Nebo? Zní nám třeba ta slova nějak jinak? Říkali mi jeden starý pan farář s manželkou, když nemohli kvůli nemoci do kostela, dělali si bohoslužby sami doma a že nejsou zpěváci, text písní přečetli. Prý ty písně vnímali v mnohém nově a byli za to vděční.

Zbožný muž, kněz Zachariáš je v adventu němý. Dřív jsem si myslela, že byl němotou potrestaný za svou malou víru. Ale možná to nebyl trest. Třeba to byla šance. Zachariáši, ještě potřebuješ čas, abys věcem porozuměl, abys přijal změnu, abys uvěřil. Teď nebudeš sám druhým něco vykládat, ale máš čas si věci srovnat.

Letošní rok s epidemií mnoho změnil a ještě změní, nevíme, co nás čeká, jak bude nemoc pokračovat, jak se bude dál šířit, zda bude očkování účinné, jaká přijde krize, jaké změny... Na celkové bilancování je ještě brzy.

Ale adventní příběh o Zachariášově němotě, která nebyla zbytečná, nám může být povzbuzením, že utlumení, zpomalení, ticho, samota... nemusí mít jen negativní znaménko.

A ještě něco: i v našem tichu a osamění, často nedobrovolném, nejsme sami. Nejsm sám. Němý Zachariáš, když vyšel ven z kostela, nepožehnal lidem slovy, ale gestem jim sdělil, že Pán Bůh svět neopustil. Naopak. Jen nemáme slov, jak vyjádřit jeho blízkost. Snad ti lidé odcházeli v pokoji. V tichu přemýšleli, že Pán Bůh sem k nim do toho obyčejného a pozemského přichází.

BÝT UČEDNÍKEM

ONDŘEJ MACEK

Přišlo jim na mysl, kdo z nich je asi největší. Když Ježíš poznal, čím se obírají, vzal dítě, postavil je vedle sebe a řekl jim: Kdo přijme takové dítě ve jménu mém, přijímá mne; a kdo přijme mne, přijme toho, který mne poslal. Kdo je nejmenší mezi všemi vámi, ten je veliký.

Jan mu na to řekl: Mistře, viděli jsme kohosi, jak v tvém jménu vyhání demony, a bránili jsme mu, protože tě nenásleduje jako my. Ježíš mu řekl: Nebraňte mu! Kdo není proti vám, je pro vás.

Když se naplňovaly dny, kdy měl být vzat vzhůru, upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma a poslal před sebou posly. Vydali se na cestu a přišli do jedné samařské vesnice, aby pro něho vše připravili. Ale tam je nepřijali, protože jeho tvář byla obrácena k Jeruzalému. Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: Pane, máme přivolat oheň s nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš? Obrátil se a pokáral je: Nevíte, jakého jste ducha. Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit. A šli do jiné vesnice.

Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: Budu tě následovat, kamkoli půjdeš. Ale Ježíš mu odpověděl: Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.

Jinému řekl: Následuj mne! On odpověděl: Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce. Řekl mu: Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.

A jiný mu řekl: Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou. Ježíš mu řekl: "Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží. (Lukáš 9,46-62)

Jestli někdo věděl, koho to má v týmu, tak Ježíš. Vědět, že někteří z jeho učedníků jsou nadšení, jiní váhaví, věděl, kdo je na prachy, kdo potřebuje funkci a cítit se důležitě, v kom se to jak pere.

Ta jeho sebranka se moc nezměnila. Protože to jsem já, to jsme my. My jsme jeho žáci.

Někdy máme pocit, že to docela jde: uděláme si čas na modlitbu, někomu pomůžeme, zvládneme se nenaštvat – polknout odseknutí atd. A jindy je nám dost jasné, že spíš prohráváme – zdusil nás čas, lépe řečeno jeho nedostatek, depka, strach, pohodlnost, temnota, povaha.

Dnes je to šest poznámek k tomu, jak být Ježíšovým žákem.

1/
Učedníci na sebe žárlí. Dohadují se, jak malé děti, kdo je z nich důležitější, kdo oblíbenější. Ježíš jim zrovna říkal, co ho trápí, bolí a čeká v Jeruzalémě a oni místo toho, aby mu naslouchali, rozuměli, potěšili ho, tak mluví o sobě. Prostě ješitní chlapi, kteří potřebují uznání. Nebude mu tedy nic jiného, než si od kolemjdoucích půjčit dítě a strčit jim ho před oči.

Podívejte se na ně! Tohle dítě nevydělává, jsou s ním starosti, dost často ani nepoděkuje za to, co dostane. Pánu Bohu je jedno, kolik máte zásluh o obecní či církevní blaho, jak skvělou kariéru, kolik prachů či titulů. Jste jeho děti a má vás rád. Všechny stejně – jako rodič, který to má v hlavě srovnané. A přestaňte si představovat, že až před něj jednou předstoupíte, že vytáhnete seznam toho, v čem jste byli skvělí. Takový seznam je tam na nic. A jestli něco Bůh oceňuje tak to, když uděláte něco pro bezbranné, přehlížené, zkrátka, když zvládnete nemyslet na sebe a na to, jestli vás někdo pochválí.

2/
Pak měli učedníci problém s tím, že někdo, kdo není v jejich partě, se dovolává jejich Ježíše.

A ten se musí zase nadechnout a říci jim: Když někdo zkouší zmírnit trápení druhého, tak je vždycky s vámi. Kdokoli kdekoli dělá něco pro druhé, byť maličkost, ten pochopil, oč mi jde. V mém vidění světa není prostor pro netoleranci, naopak je v něm vždycky prostor pro jinakost, pro ty, co to dělají jinak a scházejí se jinde.

3/
V jakési vesnici je nenechali ani přespát. Nechtěli tam žida, poutníka – bezdomovce, nebo tam nestáli o mesiáše bez bílého koně a andělů, o někoho, kdo říká, že Bůh je také někdy smutný, bezbranný, o kazatele, který si troufne říci, že není podstatné, do jakého kostela, chrámu či církevního spolku kdo dochází, ale že důležité, jestli se modlí a podle Boha pak žije. Učedníky to odmítnutí naštvě, bratři hromotluci by dokonce rádi na vesnici svolali hromy a oheň.

A Ježíš jim musí vynadat: Bůh (o kterém vám mluvím) nechce nikomu ubližovat, nikdy a nikomu. Pokouší se lidi vytahovat ze sítí, které si na sebe upletli, z toho, co je dusí. Chce jim pomáhat, aby žili, skutečně žili dar, který jim dává.

Tohle se občas bude stávat – že o vás nebudou stát, že budou poskakovat kolem někoho jiného, že vás a vaši snahu nedocení, že vás nepochopí.

4/
A připravte se na to, že vám nebudou rozumět ani doma – tomu, že děláte něco pro druhé, že se spoléháte na nějakého Boha. Nebudou rozumět tomu, že když mluvíte o budoucnosti, že v té řeči držíte ještě vždycky jakýsi rozměr, že záleží i na Bohu. Nebudou rozumět tomu, že vás neuklidňují úspory, majetky, rodinné zázemí, nabyté znalosti, ale že naději hledáte v modlitbě.

5/
Pohřbívat je důležité. Úpadek kultury se vždycky poznal na tom, jak zacházela se svými zemřelými. Ježíšův učedník, Ježíšova učednice budou na pohřbech občas také smutní, nejistí, velmi opatrní v řečech, kde se s nebožtíkem či nebožkou jednou potkáme. Ale neodložte naději, víru, že člověk a jeho vztah s Bohem, vztah Boha k člověku nekončí tím, když se zastaví dech a tlukot srdce. Vzpomínky, historie, tradice jsou důležité, inspirativní, sem tam nás to pohladí, ale víra doufá v nové ráno, novou šanci, nový rozměr života.

6/
Myslím, že nejoblíbenější lidské slovo je: ale. Vždycky máme nějakou výmluvu, jak zdůvodnit, proč to nešlo, proč se nepodařilo, proč jsme se zachovali takto, zapomněli atd. Když si člověk jen tak zběžně přečte evangelia a dojde mu, že víra je způsob života, tak mu je velmi brzy i jasné, že to není způsob života jen příjemný. Musí se v něm občas bojovat s povahou, pohodlností, pudy...

Ježíš není marketér, nabízí život pestrý, život, který žije, ale neslibuje pohodlí a to, že to nebude bolet.

Trochu to vypadá, jako by Ježíš chtěl své současné i potencionální učedníky odradit. Myslím, že možná spíš varovat. Být učedníkem však neznamená být vyučeným. Znamená to pořád se učit, znovu se pokoušet. Prověřovat, k čemu jsem připoután, nač se vymlouvám, nač spoléhám. Prát se občas s vlastní touhou po uznání, po úspěchu, po tom „být oblíbený“, „být zajištěný“ (zvláště pokud jde o přibližování evangelia).

Být Ježíšovým učedníkem znamená občas si kriticky srovnávat priority, být kritický sám k sobě a přemýšlet.

Nevěřím, že by nás Ježíš vyškrtнул za naše váhání, za náš vztah k věcem, k rodině, k úspěchu; že by nás vymazal z telefonu, když sami se sebou prohráváme; že by toužil mít nás v koutě výčitek. Spíš se nás znovu a znovu snaží tiše povzbudit, abychom to s ním a s Bohem ještě zkusili.